

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci

žalobkyně: **M. K.**
státní příslušnost Moldavská republika
t. č. pobytem Pobytové středisko Havířov, Na Kopci 5, 735 64 Havířov

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 1. 4. 2020 č. j. OAM-43/ZA-ZA12-VL13-2020,
o udělení mezinárodní ochrany

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra České republiky ze dne 1. 4. 2020 č. j. OAM-43/ZA-ZA12-VL13-2020 **se zrušuje** a věc se žalovanému **vrací** k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím ze dne 1. 4. 2020 č. j. OAM-43/ZA-ZA12-VL13-2020 žalované Ministerstvo vnitra České republiky zamítlo žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou podle ust. § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). V průběhu správního řízení vzal žalovaný za prokázáno, že důvodem žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany je obava z příslušníků sekty, kteří ji měli ve vlasti údajně pronásledovat a vyhrožovat smrtí kvůli jejímu židovskému původu. Žalovaný poukázal na to, že Česká republika považuje Moldavsko za tzv. bezpečnou zemi původu ve smyslu ust. § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Žalobkyně přitom neprokázala, že v jejím případě nelze její zemi původu za bezpečnou zemi považovat a žalovaný tak shledal naplnění podmínek k zamítnutí její žádosti podle ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu jako zjevně nedůvodnou. Podle žalovaného bylo podání žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu zjevně účelové, neboť se rozhodla ji podat poté, co jí v České republice končil pobyt povolený na základě bezvízového styku.
2. Žalobkyně ve včas podané žalobě namítala, že v průběhu správního řízení předložila žalovanému závažné důvody pro to, aby nebylo možné v její konkrétní situaci považovat Moldavskou republiku za bezpečnou. Obává se jednání ze strany sekty, která ji pronásledovala a vyhrožovala smrtí. Žalobkyně se z toho důvodu musela vzdát svého majetku, kde se ve sklepě nacházelo obětní místo, na kterém zabíjeli Židy. Nesčetněkrát se obracela na policii, která situaci nijak neřešila, jelikož slidmi z uvedené sekty spolupracovala. Podle žalobkyně si žalovaný neshromáždil dostatek aktuálních a relevantních podkladů pro vydání rozhodnutí, v důsledku čehož nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Jeho rozhodnutí proto nemá oporu ve správním spisu a napadené rozhodnutí je kromě toho podle žalobkyně nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalobkyně proto navrhovala, aby napadené rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.
3. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby žalobkyně jako nedůvodné.
4. Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 4. 2020 č. j. OAM-43/ZA-ZA12-VL13-2020 a z připojeného správního spisu žalovaného téhož čísla jednacího a poté dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, byť ze zcela jiných důvodů, než v ní namítaných. Při řízení o žalobě žalobkyně vycházel přitom krajský soud z ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.).
5. Z obsahu připojeného správního spisu žalovaného krajský soud zjistil, že žalobkyně podala žádost o mezinárodní ochranu dne 15. 1. 2020. V rámci poskytnutí údajů k této žádosti dne 20. 1. 2020 žalobkyně mj. uvedla, že poprvé přiletěla do České republiky v roce 2000 z Izraele a od té doby tady bydlí její dcery. Asi před 8 nebo 10 lety se vrátila do Moldavska

a naposledy z vlasti odjela dne 25. 10. 2019 autobusem přes Rumunsko, Maďarsko a Slovensko do České republiky. Cestovala na základě biometrického cestovního pasu. Jako důvody pro udělení mezinárodní ochrany uvedla, že tady má dcery a chce s nimi být pohromadě. Do Moldavska se vrátit nemůže, protože tam ji zabijí. V místě, kde žije, panuje antisemitismus a žalobkyně je Židovka. Ve sklepě jejího domu bylo místo pro oběti ďábla. Žalobkyně se měla stát ďáblovou obětí, byla pronásledována svobodnými zednáři „masoni“. Dne 20. 1. 2020 byl s žalobkyní proveden pohovor k její žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Z protokolu o tomto pohovoru krajský soud zjistil, že žalobkyně uvedla, že ve vlasti byla pronásledována ze strany satanistů, protože je židovské národnosti. Pronásledovali ji Svobodní zednáři, od kterých si koupila dům, kde byl sklep, ve kterém bylo místo pro přinášení obětí. Na začátku ji chtěli zabít pomocí čar, což nedokázali, protože ji ochraňoval Bůh. Začali ji pronásledovat s noži a musela dům opustit. Žalobkyně dále uvedla, že ji pronásledovali kvůli antisemitismu a že na tom obětním místě zabíjeli Židy a Romy. Dům darovala, utekla a pak už z ní byl bezdomovec. Když dům koupila, nevěděla, že je tam sklep, ve kterém bylo obětní místo. Začali ji pronásledovat asi v roce 2009 a to od prvního dne, co ten dům koupila. Chtěli ji zabít, protože potřebovali nějakou oběť pro ďábla. Obrátila se na policii ve Varniti, ale k ničemu to nevedlo, protože jsou všichni jedna ruka. Na nikoho dalšího se s žádostí o pomoc neobrátila, jediný, kdo jí může pomoci, je Bůh. Jiné problémy či potíže v zemi původu se státními orgány či bezpečnostními složkami neměla. V případě návratu do vlasti se obává smrti, protože ti satanisté jí slibovali pohřbít zaživa. Dále bylo ze správního spisu zjištěno, že žalobkyně doručila žalovanému přípis ze dne 21. 1. 2020, ve kterém uvedla, že by chtěla doplnit pohovor tím, že je Židovka, která utekla z města Bendery v Podněstrovské oblasti, protože je tam strašný antisemitismus. Pronásledovali ji K. – to je sekta lidí, která provádí staré obřady, „věřící“ antisemitisté, kteří chtějí zničit Židy. Koupila od nich dům, ve kterém se nachází oltář ďábla. Tam ve sklepě byl oltář, kde rozřezávali Židy a chtěli ji tam použít jako oběť ďáblu. K. provádějí staré ruské čarodějnictví. Do toho sklepa lákali Židy, aby „ochutnali víno“ a z těchto sklepů se nikdo nevrátil, lidé zmizeli beze stopy. Žalobkyně utekla od oltáře a dozvěděla se o jejich tajemství. Proto ji začali pronásledovat a ten strašidelný dům musela darovat. Vrátit se tam, to je smrt. Při seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany dne 2. 3. 2020 žalobkyně mj. uvedla, že Bendery patří do Podněstří a část města patří Rusům, kde to obývají tzv. K., to je sekta, která zabíjí Židy. K. jsou sekta pohanů, která létá na košťatech. Tam, kde bydlí, bydlí samí K. Na dotaz, zda by chtěla ještě uvést nějaké skutečnosti nebo nové informace, které by měl žalovaný vzít v potaz při posouzení její žádosti o udělení mezinárodní ochrany, uvedla, že se dozvěděla tajemství obětního kamene a ona měla být tou obětí. Pořídila si dům, ale nevěděla, že patří satanistům a začala před nimi utíkat. Pokud řekne nahlas o tomto obětním místě, stane se z toho politický problém. Jedna babka vyletěla na koštěti komínem. Po místnosti létaly hrnce a chtěly žalobkyni trefit do hlavy. Tu babku postříkala svěcenou vodou. Dodala, že se do Podněstří nevrátí a do Moldavska také ne. Má tady v domově důchodců maminku. V podání ze dne 2. 3. 2020 pak žalobkyně uvedla, že byla nucena darovat dům realitnímu agentovi a že žádá, aby byl poslán dotaz na policii města Bendery, Podněstrovské moldavské republiky. Dále prosí, aby do jejího případu zapojili topografa a policejního senzibila, protože povídá skutečnou pravdu. Podněstří je regionem Kauanů, to je sekta barbarských pohanů, kteří se chrání strašlivou magií, satanismem a antisemitismem. Ve sklepě domu, který koupila, trhali Židy, pili krev. Žalobkyni pronásledovali, aby ji

zabili. V dalším podání ze dne 5. 3. 2020, které žalobkyně doručila žalovanému, se žalobkyně zmiňuje opětovně o k. obětním místu, kde ji měli zabít, o tom, jak od nich koupila dům, kde je místo pro přinášení obětí ďáblu, že tam lákali na ochutnávku vína a rozpárali je, pili krev, z těch sklepů se nikdo nevrátil a žalobkyně dům musela darovat, aby se ho zbavila. Utekla do České republiky, kde má děti a matku. Opětovně požadovala přibrání do řízení grafologa a policejního senzibila, kteří potvrdí, že má pravdu. Součástí správního spisu je i informace Ministerstva zahraničních věcí České republiky č. j. 144431-6/2019-LPTP ze dne 7. 2. 2020 o situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti a návratu po dlouhodobém pobytu v zahraničí.

6. Podle ust. § 32 odst. 2 písm. g) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), správní orgán ustanoví opatrovníka osobám stíženým přechodnou duševní poruchou, která jim brání samostatně v řízení jednat, je-li to nezbytné k hájení jejich práv; v těchto případech správní orgán rozhoduje na základě odborného lékařského posudku.
7. Se zřetelem k obsahu výpovědi žalobkyně učiněné jak při poskytnutí údajů k podané žádosti o mezinárodní ochranu, tak i při samotném pohovoru k této žádosti a také k údajům, které uvedla v písemných podáních, musí krajský soud konstatovat, že vyšly v průběhu správního řízení najevo takové skutečnosti, které vyvolávají pochybnost o tom, zda žalobkyně netrpí přechodnou duševní poruchou. Osoba trpící přechodnou duševní poruchou si nemusí být této poruchy vůbec vědoma a není možné požadovat na ní samotné, aby předkládala lékařský posudek. Postup podle shora citovaného ust. § 32 odst. 2 písm. g) správního řádu předpokládá, že jakmile správní orgán nazná, že by mohl být účastník řízení stížen přechodnou duševní poruchou, která mu brání v řízení samotném jednat, a je-li to nezbytné k hájení jeho práv v tomto řízení, nechá si vypracovat lékařský posudek, aby na základě jeho závěru ustanovil či neustanovil účastníku řízení opatrovníka. Správní orgán má však prostor pro správní uvážení k posouzení, zda je ustanovení opatrovníka nezbytné k hájení práv účastníka v řízení. Soudní přezkum zákonnosti při použití správního uvážení je omezen na posouzení, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo zda správní uvážení nezneužil (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Ads 23/2011-60 ze dne 22. 6. 2011).
8. V projednávané věci žalovaný svým rozhodnutím žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobkyni jako zjevně nedůvodnou zamítl, aniž by se jakkoli zabýval úvahou, zda žalobkyně trpí duševní poruchou a zda se jedná o poruchu, nikoli jen přechodného rázu. Nezabýval se vůbec tím, zda je či není nezbytné ustanovit žalobkyni opatrovníka k hájení jejich práv v řízení o udělení mezinárodní ochrany. Protože se žalovaný touto úvahou vůbec nezabýval, dopustil se tak nesprávného postupu, který by mohl zkrátit žalobkyni jakožto účastníka řízení na jejích právech. Dopustil se tak porušení podstatné povinnosti vyplývající ze shora citovaného ust. § 32 odst. 2 písm. g) správního řádu.
9. Ze shora uvedených důvodů krajský soud proto napadené rozhodnutí žalovaného pro vady řízení zrušil podle ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. tímto rozsudkem bez jednání. Při vydání

nového rozhodnutí bude žalovaný vázán závazným názorem krajského soudu v tom, že v odůvodnění tohoto rozhodnutí se vypořádá s povinností uloženou mu jakožto správnímu orgánu v ust. § 32 odst. 2 písm. g) správního řádu.

10. Žádnému z účastníků nepřiznal soud právo na náhradu nákladů řízení, neboť v řízení úspěšné žalobkyni žádné prokazatelné náklady v souvislosti s tímto řízením nevznikly (ust. § 60 odst. 1 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení.

Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava 7. října 2020

JUDr. Petr Indráček

samosoudce